

JACK LONDON

BEYAZ DİŞ

DESTEK YAYINLARI: 1044

EDEBİYAT: 317

JACK LONDON / BEYAZ DIŞ

ORJİNAL ADI: White Fang

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumahoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Çevirmen: Rana Soydan

Editör: Özlem Küskü - Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2018

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-524-3

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

JACK LONDON

BEYAZ DiŞ

Çevirmen: Rana Soydan

BİRİNCİ KISIM

YABAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Etin Yolu

Karanlık ladin ormanları, donmuş su yolunun iki yanı boyunca çatinmıştı. Yakın zamanda esmiş rüzgârla birlikte beyazlarından sıyrılan ağaçların kapkara ve uğursuz bedenleri, sönmekte olan güne karşı birbirine sokulmuş gibiydi. Toprağa derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Toprağın kendisi öylesine ıssız, cansız, hareketsiz ve öylesine yalnız ve soğuktu ki ruhunda hüznü dahi barındırmıyordu. Derinlerden bir kahkaha işitiliyordu; hiçbir hüznün erişemeyeceği ölçüde korkunç, bir sfenks gülümsemesi kadar donuk, buz gibi soğuk ve yanılmazlığın verdiği gaddarlıkla bütünleşmiş bir kahkaha. Sonsuzluğun o tarif edilemez bilgeliği, yaşamın ve yaşam mücadelesinin boşunallığına gülüyordu. O, Yaban'ın kendisiydi, vahşetle çarpan buzdan kalbiyle Kuzey'in Yabanıl Toprakları'ydı.

Fakat Yaşam oradaydı, toprağın tam ortasında meydana okumasını sürdürüyordu. Donmuş su yolunun orada, bir grup kurt benzeri köpek koşmaktaydı. Kalın postlarına kırağı düşmüştü. Havada donan nefesleri ağızlarından birer bulut gibi fışkırıp bedenlerindeki tüylere buz kristalleri olarak konuyordu. Köpekler koşumlanmıştı,

kayışlarla bağlandıkları kızıağı peşleri sıra çekiyorlardı. Kızıağın ayakları yoktu. Huş ağacından sağlam ve geniş bir keresteden ibaretti, tüm gövdesiyle karların üzerinde sürünmekteydi. Ön tarafı, dalgalar halinde üzerine yı-ğılmaya çalışan yumuşak kar belasını alaşağı etmek için bir kâğıt gibi yukarı dürülmüştü. Kızıağın üzerine sıkıca oturtulmuş ince uzun bir sandık bulunmaktaydı. Başka şeyler de vardı: battaniyeler, bir balta, cezve ve bir de tava. Ancak en çok yer kaplayan, ince uzun sandıktı.

Köpeklerin önünde, geniş kar ayakkabılarıyla bir adam, güçbela ilerliyordu. Kızıağın arkasından da bir başkası geliyordu. Kızakta, sandığın içindeyse mücadeleye son vermiş bir diğer adam yatmaktaydı; atacak tek bir adımı, mücadele edecek zerre gücü kalmayana kadar Vahşi Doğa'nın dayağını yemiş ve yere serilmiş bir adam. Vahşi Doğa hareketliliği sevmez. Yaşam, Vahşi Doğa'ya karşı bir meydan okumadır, çünkü o da bir harekettir ve Vahşi Doğa daima hareketin düşmanıdır. Denizlere akmasın diye suları dondurur; ağaçların kalbine işleyip özünü kurutur; ve en sert, acımasız eziyeti, sindirmek istediği insanoğlunun üzerinde uygular. Çünkü insanoğlu, yaşamın en yerinde durmayan ve her hareketin bir gün durma eylemiyle sonlanması hükmüne en çok karşı çıkanıdır.

Ancak kızıağın başında ve ardında korkusuzca, boyun eğmeden ilerleyen iki adam, daha ölmemişti. Bedenleri yumuşak deriler ve kürklerle kaplıydı. Kirpikleri, yaknakları ve dudakları havada donan nefeslerinin bıraktığı

kırağıyla öyle kaplıydı ki yüzleri seçilmiyordu. Yüzlerine hayalet maskeleri takmış, hayalet cenazesinin levazımatçıları gibi görünüyorlardı. Fakat bu ıssız, alaycı ve sessiz toprakların önemsiz maceraları devasa problemlere çeviren tavrına karşın bu iki adam, uzayın sonsuzluğa uzanan boşluğu kadar ruhsuz, yabancı ve uzak bu dünyaya kafa tutuyordu.

Konuşmadan ilerliyor, nefeslerini çalışan bedenlerine saklıyorlardı. Sessizlik her yanı kuşatmış, üzerlerindeki baskısı artık hissedilebilir olmuştu. Bir dalgıç, denizin derinlerinde basınçtan nasıl etkilenirse zihinleri de bu sessizlikten öyle etkileniyordu. Uçsuz bucaksız genişliğin ve onun değişmez hükmünün ağırlığıyla ezmişti onları. Onları zihinlerinin kuytularına sürükleyip üzümün özünü çıkarır gibi ezmiş ve ruhun tüm o sahte heves ve coşkunluklarından, lüzumsuz özverisinden arındırmıştı. Onca büyük güçlerin ve bilinmez elementlerin hareketliliği içinde artık kendilerini mahdud ve küçük, zayıf bir mantık ve azıcık bilgelikle idame eden toz zerrelere gibi görüyorlardı.

Bir saat geçti, ardından iki saat geçti. Kısa günün solgun ışığı sönmeye başladığında uzaklardan güçsüz bir uluma, durgun havada yankılandı. Önce aceleyle yükseldi, en üst notaya vardığında bir süre titrek ama gergin bir tınıda asılı kaldı ve sonrasında yavaşça söndü. Acılı bir azgınlık ve hevesli bir iştahla karışık olmasaydı kayıp bir ruhun inlemesi denilebilirdi. Öndeki adam başını,

arkadaki adamla göz göze gelebilecek kadar çevirdi. Ardından, ince uzun sandığın üzerinden baş hareketiyle anlaştılar.

İğne gibi keskin, ikinci bir uluma daha sessizliği deldi. Her iki adam da sesin yerini tespit etti. Arkadan, az önce geçtikleri karlı düzlükte bir yerden gelmekteydi. Geriden, soldan gelen üçüncü bir uluma daha diğerine karşılık verdi.

“Peşimizdeler Bill” dedi öndeki adam.

Sesi boğuk ve gerçekdışıydı; konuşmakta zorlandığı belliydi.

“Etimiz az” dedi yoldaşı. “Günlerdir tavşan izine rastlamadım.”

O andan itibaren bir daha konuşulmadı ancak kulakları, peşleri sıra yükselen avcı ulumalarına karşı tetikteydi.

Karanlık düşünce köpekleri sık ladin ağaçlarına doğru sürüp su yolunun kenarında kamp kurdular. Ateşin yanı başında duran tabut, hem oturak hem de masa görevi gördü. Kurt köpekleri ise ateşin ötesinde hırlaşıp didişiyorlardı, ancak hiçbirisi karanlığın içinde kaybolma niyetinde görünmüyordu.

“Henry, bana kalırsa kampın çok içindeler” dedi Bill.

İçine buz kütlesi attığı cezveyi koymak için ateşin başına çömelen Henry, başıyla onayladı. Tabutun üzerine çömelip yemeğini yemeye başlayana kadar da konuşmadı.

“Postları nerede güvende biliyorlar” dedi. “Başkasına yem olmaktansa yemlerine yakınlar. Çok akıllı köpekler bunlar.”

Bill başını iki yana sallayıp, “Orasından emin değilim” dedi.

Bunun üzerine yol arkadaşı ona şaşkınlık içinde baktı. “İlk defa onların aklından şüphe ettiğini görüyorum.”

“Henry” dedi diğeri, bir yandan hâlâ kıtır kıtır fasulye yiyordu. “Yemeklerini verirken nasıl dalaştılar fark ettin mi?”

“Normalden fazla dalaştılar” diye ona katıldı Henry.

“Kaç köpeğimiz var?”

“Altı.”

Söyleyeceklerinin anlamını güçlendirmek için “Öyleyse...” diye duraksadı Bill. “Dediğim gibi Henry, altı köpeğimiz var. Çantadan altı balık çıkardım, her köpeğe bir tane verdim ve Henry, balıklar bir tane eksikti.”

“Yanlış saymışsındır.”

“Altı köpeğimiz var” diye sabırsızca yeniden saymaya başladı diğeri. “Altı balık çıkardım. Bir köpek balıksız kaldı ve geri dönüp çantadan bir tane de ona çıkardım.”

“Yalnızca altı köpeğimiz var” dedi Henry.

“Henry” diye devam etti Bill. “Yedi köpeğimiz var demiyorum ama bugün çantadan yedi köpeğe balık çıktı.”

Henry durup ateşin ötesinde duran köpekleri saymaya başladı.

“Şu anda altı taneler” dedi.

“Diğer köpeğin karların arasında kaybolduğunu gördüm” dedi Bill olumlu bir tavırla. “Ben yedi tane gördüm.”

Acıyan gözlerle ona bakan Henry. “Bu yolculuğun bitiği gün müthiş sevineceğim.”

“Ne demek şimdi bu?” diye sordu Bill.

“Bu yük seni iyiden iyiye sarstı ve bir şeyler görmeye başladın demek.”

“Aynısını ben de düşündüm” diye karşılık verdi Bill. “O yüzden de koşarak uzaklaşınca karlar üzerindeki izleri kontrol ettim. Sonra da köpekleri saydım ve altı taneydiler. İzleri hâlâ karın üzerinde. Gel hadi, birlikte bakalım.”

Henry bir şey demedi, yemeği bitene kadar sessizlik içinde çiğnemeye devam etti ve üzerine kahvesini yudumladı. Elinin tersiyle ağzını silip, “Yani diyorsun ki...” derken karanlığın içinden çıkagelen uzun, acımasızca acıklı bir feryat konuşmasını böldü. Durup ulumanın dinmesini bekledi ve konuşmasını bitirirken bir yandan da sesin geldiği yönü işaret ediyordu. “Onlardan biri mi?”

Bill başıyla onayladı. “Bundan başka ne lanet şey düşünebilirim ki? Köpeklerin nasıl huysuzlaştığını sen de gördün.”

Art arda yükselen ulumalar sessizliğin yerini kargaşaya bırakıyordu. Dört bir yandan birbirine karşılık veren ulumaların ortasındaki köpekler, korkularına yenik düştü ve bir araya yumulup iyice ateşe yaklaştı. Öyle ki tüyleri ısıyla kavruluyordu. Puposunu yakmadan önce Bill ateşe bir odun daha attı.

“Senin cesaretin iyice kırılmış” dedi Henry.

“Henry...” deyip düşünceli bir şekilde piposunu çekmeye başladı. “Düşünüyorum da şu lanet olası, sende benden daha şanslı.”

Başparmağıyla oturdukları sandığı işaret ederek içinde yatan adamı kastediyordu.

“Bak Henry, eğer sen ve ben öldüğümüzde mezarımızı zı çevirecek kadar taşı bulursak ne âlâ! En azından cesetlerimizi köpeklerden korumuş oluruz.”

“Bizim onun gibi paramız veya adamlarımız yok öyle” diye ona katıldı Henry. “Uzun mesafe cenazeleri senin veya benim karşılayabileceğimiz şeyler değil.”

“Kafamı ne kurcalıyor biliyor musun Henry, bunun gibi kendi ülkesinde lort mu artık ne mene bir şeyse onun, tutup da Tanrı’nın unuttuğu bu topraklara niye geldiği. Bunu anlamıyorum işte.”

“Evinde dursaydı, çürüyene kadar yaşardı” diye katıldı Henry.

Bill konuşmak için ağzını yeniden açtı ama sonra fikrini değiştirdi. Onun yerine, onları dört bir yandan sıkıştıran karanlık duvarlara doğru işaret etti. O karanlığın içinden hiçbir şekil veya hareket seçilmiyordu, yalnızca kor gibi yanan bir çift göz. Henry başıyla iki çift göz daha işaret etti. Parlayan gözlerden oluşan bir çember kampın etrafını sarmıştı. Zaman zaman bir çift göz hareket ediyor, ortadan kayboluyor ya da yeniden beliriyordu.

Köpekler iyiden iyiye huzursuzdu. Bir korku dalgasıyla adamların ayak ucuna doğru koşuşup sokuldular. O karmaşada ateşin iyice kenarında kalan bir köpek, yanan postunun kokusu etrafı sararken acı ve korku içinde havladı. Bu hareketlenme, çemberi saran gözlerin

huzursuzca kıpırdanmasına, hatta biraz geri çekilmesine neden olmuştu. Fakat köpeklerin durulmasıyla onlar da eski haline geri döndü.

“Lanet cephanenin tükenmesi ne şanssızlık ha Henry.”

Bill piposunu bitirip yemekten önce toplayıp yere serdiği ladin dallarının üzerine yatak kuran arkadaşının kürk ve battaniyeleri sermesine yardım etti. Henry homurdanıp çarıklarını sökmeye başladı.

“Geriyeye kaç kartuş kaldı demiştin?” diye sordu.

“Üç” oldu yanıt. “Keşke bir üç yüz kalmış olsaydı da onlara günlerini gösterebilseydim!”

Hırsıyla parlayan gözlerle yumruğunu salladı ve çarıklarını ateşin önüne koydu.

“Keşke şu lanet soğuk yok olup gitse” diye devam etti. “İki haftadır eksi on derece. Ve keşke Henry, şu yolculuğa hiç çıkmısaydım. Rengi hiç hoşuma gitmiyor. Bir şeyler doğru değil gibi. Tüm bunları istiyorum ya, diyorum ki keşke bu yolculuk bitmiş olsa da sen ve ben, Fort McGurry’de bir ateşin başında iskambil oynuyor olsak. Keşke...”

Henry homurdanıp yattı. Uykuya dalarken yol arkadaşının sesiyle ayıldı.

“Söylesene Henry, balığı alıp giden köpeğe nasıl oldu da bizimkiler saldırmadı? Bu iş canımı sıkıyor.”

“Benim canımı da sen sıkıyorsun Bill” oldu uykulu bir sesle gelen karşılık. “Önceden böyle miydin? Şimdi kapa çeneni ve doğru yat. Sabah olunca zımba gibi olursun. Canının sıkınlığı da midenin yanmasındandır.”

Örtünün altındaki iki adam yan yana, horlaya horlaya uyudu. Ateş yavaşça söndü ve parlayan gözlerden oluşma çember, kampın üzerine iyice çöktü. Köpekler korkuyla birbirine sokuldu, parlayan gözlerden biri iyice yaklaştığında tehditkâr hırlamalarla karşılık verdi. Havlamaları iyiden iyiye yükselince Bill uyandı. Yol arkadaşını uyandırmamak için yataktan yavaşça çıktı ve ateşe biraz daha odun attı. Alevler güçlendikçe çember tekrar geriledi. Bill, bir araya yumulmuş köpeklerle şöyle bir baktı. Sonra, gözlerini ovalayıp bir daha baktı. Ardından battaniyelerin içine geri süzüldü.

“Henry” dedi. “Uyan Henry.”

Homurdanarak uykudan uyanıklığa geçen Henry, “Yine ne var?” diye sordu.

“Hiçbir şey” oldu yanıt. “Sadece köpekler yeniden yedi tane olmuş. Şimdi saydım.”

Bu bilgiyi homurtularla karşılayan Henry, horlamaya dönen sesiyle uykuya daldı.

Sabah olduğunda da ilk uyanan ve arkadaşını yatağından kaldıran o oldu. Güneşin doğmasına üç saat vardı ama saat altı olmuştu bile. Bu karanlığın içinde Henry kahvaltı hazırlamaya koyuldu ve Bill de battaniyeleri kaldırıp kızıağı yolculuğa hazır hale getirdi.

“Söylesene Henry” diye sordu birden. “Kaç köpeğimiz var demiştin?”

“Altı.”

“Yanlış” dedi Bill zaferle.

“Yine mi yedi oldu?” dedi şüphyle.

“Hayır, beş. Biri gitmiş.”

“Hay böyle işin!” diye bağırdı Henry öfkeyle ve yemeği bırakıp köpekleri saymaya başladı.

“Haklısın Bill” dedi sonunda. “Şişko gitmiş.”

“Şimşek gibi yok oldu, tozunu bile göremedik.”

“Mümkün değil” dedi Henry. “Onu canlı canlı yutmuşlardır. İddiaya varım, boğazlarından geçerken ağlayıp durmuştur.”

“Hep aptalın teki olmuştu” dedi Bill.

Geri kalan ekibi şüpheli gözlerle süzerek, “Ama hiçbir köpek gruptan ayrılıp intihara koşacak kadar aptal olmamalı” dedi. “Geri kalan hiçbirinin bunu yapmayacağına eminim.”

“Sopa bile onu ateşin başından ayırmaya yetmezdi” diye ona katıldı Bill. “Şişkoda hep bir sorun olduğunu düşünmüşümdür.”

Kuzey rotasında ölen köpeğin kitabesi buydu işte, birçok adamın, birçok köpeğin kitabesinde yazandan sönük birkaç kelime.

İKİNCİ BÖLÜM

Dişi Kurt

Kahvaltı edildi, kamp toplanıp kızağa yüklendi ve adamlar, tatlı tatlı yanan ateşi geride bırakıp karanlığın içine daldı. Bir anda birbiri ardına acılı ve azgın ulumalar yükselmeye ve karanlığı delen çağrılara karşılık vermeye başladı. Sonra muhabbetleri durdu. Gün, sabahın dokuzunda doğdu. Günün ortalarına doğru en tepeye çıkan güneş, Kuzey Toprakları'yla birleşti ve gökyüzünün güney cephesi kızıla çalındı. Fakat bu kızılık hızla dağıldı. Gün ışığının gri aydınlığı ise saat üçe kadar sürdü ama sonra o da dağıldı, yalnız ve sessiz topraklar Kutup Gece-si'nin kefenine sarındı.

Karanlık çöktükçe sağ, solu ve ardı saran avcı ulumaları gitgide daha yakından yükselmeye başladı. Öyle ki, birçok kez kızak çeken köpeklerin içine korku saldı ve kısa panik dalgaları yarattı.

Bu dalgaların bir tanesinin sonunda, Henry ile birlikte köpekleri hizaya sokmaya çalışan Bill, “Kendilerine saldıracak bir şey bulsalar da bizi rahat bıraksalar keşke” dedi.

“Çok sinir bozucu oldular” diye ona katıldı Henry.

Kamp kurulana kadar bir daha konuşmadılar.

Önce bir darbenin sesini, ardından Bill'in bağırışını ve köpeklerden birinin keskin ve öfkeli hırlamasını işittiğinde Henry, konserve içinde kaynayan fasulyelere buz eklemeye eğilmişti. Belli belirsiz bir siluetin karanlığın kollarına sığınmaya koştuğunu görebilecek kadar hızlı doğrulmuştu. Sonra Bill'i gördü, köpeklerin ortasında muzaffer ve bir o kadar da mahzun bir ifadeyle, bir elinde sopası ve diğer elinde yarısı yenmiş, güneşte kurutulmuş somonla öylece duruyordu.

"Yarısını kopardı" dedi. "O anda tepesine indirdim ben de. Nasıl cıyakladığını duydun mu?"

"Neye benziyordu?" diye sordu Henry.

"Tam göremedim ama her köpek gibi dört ayaklı, çeneli ve tüylüydü."

"Uysal bir kurt olsa gerek."

"Uysal muysal! Yemek vakti buraya gelip kendine pay kapmayı biliyor."

O gece, yemek bitip de tabutun üzerine oturduklarında, etrafı saran gözler her zamankinden daha yakındı.

"Bir grup geyiğe saldırsalar da bizi bir rahat bıraksalar" diye söylendi Bill.

Henry, çok da katılmayan bir homurdanmayla karşılık verdi ve bir yarım saat daha sessizlik içinde oturdular. Henry gözlerini ateşe, Bill ise ateşin ardındaki karanlıkta parıldayan gözlere dikmişti.

"Keşke şu anda McGurrry'ye giriş yapıyor olsaydık" diye lafa girdi yeniden.